

Antoaneta IORDACHE

Pe scurt și simplu, despre lucruri ceva mai complicate...

În noiembrie 2001, Casa de Cultură Studențească București organizează, cu o mână de oameni la bord, Festivalul Internațional de Teatru Absurd Eugène Ionesco. De fapt, deschide trupelor străine, după șapte ediții de cuprindere națională, ideea lansată în 1994 de Cătălin Naum, mentorul Teatrului Podul. Se pare că acesta e singurul festival pentru diletanți rămas „în viață”, de pe urma conflictului surd dintre fervoare și realități. Până mai ieri, programată, fervoarea eșuase în exces. Azi, trupele studențești diletante subzistă, cumva neașteptat, la limita grafică a ochiului colectiv, ațipit într-o senină nepăsare. Performanța organizatorilor se cuvine notată. Au contat inițial pe o sponsorizare mai largă „la pungă” decât au obținut – cât despre bugetul de la ministerul ce „ocrotește” Casa, mai bine să nu vorbim. În orice caz, cu un program mult prea îndesit (de 18 spectacole în două zile), fără juriul și premiile promise inițial, festivalul și-a jucat șansa. La toate spectacolele, public era (câteodată peste capacitatea sălilor), cu toate că în oraș, în aceleași zile, oferta formațiilor de teatru studențesc a fost conturată de mega-show-ul Unifest. Ceva rezultă de „aici”, poate în legătură cu faptul că totuși teatrul diletant are rostul lui! Nu s-au dat, la final, decât trofee și diplome de participare...

Multe prezențe pur și simplu ocazionale. Complicații fără consistență, precum așa-zisa Expo in action din Olanda,

sau Apologia... timișoreană, ambele și cu pretenții „programatice”, ca dovadă că uneori, vorba lui Ionesco, „filologia duce la ce e mai rău”. Naivități școlărești, precum în interminabilul *Intermezzo* de la Brașov (într-o franceză din când în când ilară, ca și costumele)... Totuși, un selecționar e necesar într-un festival. Ediția aceasta nu l-a avut, fiecare centru studențesc și-a „recomandat” participanții. După ce criterii – nu vom afla. Cum teatrul absurdului este o zonă definită scenic cu oarecare dificultate și de profesioniști, era de presupus utilitatea selecției, prin lentila unei personalități familiarizate cu limbajul genului. De fapt, aș întreba direct: – De ce n-a profitat festivalul de serioasa cultură teatrală a lui Cătălin Naum?

Două reprezentații excepționale, în context: un triptic, pe texte de Arrabal, al Teatrului „Ubu” din Albacete – Spania, și o pantomimă din trei secvențe („de istorie contemporană”, rezumând utopii, disperări, violențe proprii lumilor închise), pus în scenă de Gabriel Pintilei cu studenți din Brașov (Trupa „Universitas”). Substanțiale și interesante, spectacolele Casei-gazdă: indiferent de opțiunea repertorială, la Teatrul „Podul” se observă asupra interpreților aceeași pedagogie rafinată; dar și Compania „Studio 24”, coordonată de Mihai Serghei Todor, dă semne de creștere valorică promițătoare (nu în montarea de la deschidere, neclară, ci prin broderiile comice din „Diavologurile” lui Rolland Doubillard). Cu un spectacol axat

pe antrenamentul trupei și pe mobilitatea elementului scenografic, au venit italienii (Teatrul „Residui” din Roma). Interpreți conduși atent și dotați am observat în spectacolul sloven, în formațiile: „Maszkura” (din Cluj-Napoca), „Ludic” (din Iași), „Theatron” (Craiova)...

Atelierele de creație, pe care și le-au dorit toți și care ar fi animat atmosfera

festivalului, n-au mai avut loc din lipsă de fonduri. Dosare de presă nu s-au cerut și nu s-au adus (abia 2–3 „fluturași”). Pe o serie de afișe, distribuția apărea doar cu inițialele. Singura „carte de vizită” a teatrului său a oferit-o Francisco Redondo, spaniolul cu montări de succes pe texte de Ionesco, Dario Fo, Brecht (în alte festivaluri), înainte de aplauzele binemeritate aici, la București.

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE TEATRU ABSURD EUGÈNE IONESCO. BUCUREȘTI, 15–18 NOIEMBRIE 2001. Casa de Cultură Studențească. Trupele participante: UNIVERSITAS, Brașov (*ThreesCAPes* de Gabriel Pintilei); AMFITEATRU, Brașov (*Intermezzo* după Jean Giraudoux); MASZKURA, Cluj-Napoca (*Farsa* de R. Petrescu); GAUDEAMUS, Cluj-Napoca (*O zi de vară în căutarea unui autor*, după Luigi Pirandello și Slawomir Mrožek); THEATRON, Craiova (*Delir în doi* de Eugene Ionesco); DE CE FICATUL?, Galați (*În largul mării* de Mrožek); LUDIC, Iași (*Buzunarul cu pâine* de Matei Vișniec și *Lecția* de Eugène Ionesco); SGANARELLE, Pitești (*O femeie teribilă* de Cami); THESPIS, Timișoara (*Apologia unui vis baroc* de Dinu Bodiciu, Noemi Dumitrescu, Alexandru Das); ȘI DA ȘI NU, București (*Ceasornicăria*, după Gellu Naum); STUDIO 24, București (*Exerciții de conversație* de Eugène Ionesco și *Diavologuri* de Rolland Doubillard); PODUL, București (*Baraca* de Alexandru Chidean); RESIDUI TEATRO, Italia (*Occupazione* de Julio Cortazar); RICHTER, Olanda (*Expo in action*); BUBE, Slovenia (*Rhinoceros*, după Ionesco); UBU TEATRO, Spania (*Pic-nic, tubirile imposibile, Tinerețea ilustrată* de Fernando Arrabal).

Scenă din spectacolul *Diavologuri* de Rolland Doubillard

